

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

SANCTI|| IOANNIS|| DAMASCENI OPERA,||

Johannes <Damascenus>

Parisiis, 1577

De Dei potentia. cap. lxxx.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71880](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71880)

A Sermo temere profusus integras domos euerit, atq; animas pessumdedit ac perdidit. Ac Chrysof. pecuniarum quidem iactura sarciri rursus potest: sermo autem, ubi semel exilierit, recuperari rursus nequit.

Hirundines domo non excipere, hoc est garrulos homines, ac lingua procaci & petulantia, contubernales minimè facere monemur. Cyrillus.

Mali hominis lingua, lapsus ipsi est. Et David: Lingua tua sicut nouacula acuta fecisti Euseb. dolum. Et rursus: Quid detur tibi, aut quid apponatur tibi ad linguam dolosam? Et rursus: Deus laudem meam ne tacueris: quia os peccatoris & os dolosi super me apertum est. Ps. 51. 119.

Ac rursus: Acuerunt linguam suam sicut serpentes: venenum aspidum sub labiis eorum. 108.

Serpentem aiunt atrocem in lingua aculeum habere. At ille mala hominis lingua atrocior non est. Dicitur etiam lacerta decolor: sed ea non magis decolor est homine ineptè loquaci. Lingua violenta ni

Scorpij morsus remedium admittit: at sermo malus ex nugatoris ore egrediens, immedicabile vulnus proximo infligit. Ignem ardentem extinguit aqua: linguam autem improbam nihil mitigat. Equum duriori ceruice frenum domat: malam autem linguam nullus domare potest. Truculenta fera facile cicuratur: mala autem lingua leniri nequit. Nihil in mundo lingua mala peius est. Maritum cum vxore, domum cum domo, filios cum parentibus, fratres cum fratribus committit. Denique nihil non mali per linguam oritur. hil grauius.

DE DEI POTENTIA.

CAP. LXXX.

C OMINVS Deus tuus in te est, Deus magnus & fortis.

Deprecabor Dominum, qui facit magna & inscrutabilia, & mirabilia absque numero. Si deiiciat, quis edificabit? Si conclusit aduersus hominem, quis aperiet? Scio quia omnia potes: nec quicquam apud te impossibile est.

Qui humiles in altum erigit, & eos qui perierunt, exsuscitat. Qui transfert montes, & nesciunt hi, quos subuertit in furore suo. Qui commouet terram de loco suo, & columnæ eius cõcutiuntur.

Qui præcipit Soli, & non oritur: & stellas claudit quasi sub signaculo. Qui extendit cœlos solus, & graditur super fluctus maris. Quis est qui de manu eius eruat? Si subuerterit omnia, quis dicturus est ei, Quare sic fecisti? Apud eum sapientia & potentia: ipsi consilium & prudentia: ipse nouit & decipiẽtem, & eum qui decipitur. Adducit cõsiliarios in stultum finem, & iudices in stuporem. Baltheum regum dissoluit: & præcingit fune renes eorũ. Ducit sacerdotes inglorios, & optimates supplantat. Effundit despectionem super principes: & eos, qui oppressi fuerant, releuat.

Arcus fortium superatus est: & infirmi accincti sunt robore. Dominus pauperem facit & ditat: humiliat & subleuat, &c.

Tu terribilis es: & quis resistet tibi? &c. Omnes qui in circuitu eius sunt, auferent munera, &c. Quis Deus magnus, sicut Deus noster? tu es Deus, qui facis mirabilia. Potens es, Domine: & veritas tua in circuitu tuo, &c. Quis nouit potestatem iræ tuæ, & præ timore tuo iram tuam dinumerare? Quis loquitur potentias Domini: auditas faciet omnes laudes eius? Suscitans de terra inopem: & de stercore erigens pauperem.

Qui increpatione sua desertum facit mare, & ponit flumina in ficcum. Quis mentus est pugillo aquas? & cœlos palmo ponderauit? Quis appendit tribus digitis molem terræ: & librauit in pondere montes, & colles in statera? Ecce gentes quasi gutta situlæ, & quasi momentum stateræ reputatæ sunt. Qui sedet super gyrum terræ: & habitatores eius sunt quasi locustæ. Hæc dicit Dominus: Cœlum mihi sedes est, terra autem scabellum pedum meorum. Quæ est ista domus, quam edificabitis mihi, & quis est iste locus quietis meæ? Omnia hæc manus mea fecit: & sunt mea vniuersa hæc, dicit Dominus.

Qui redemit eos, fortis est. Dominus omnipotens nomen eius.

Deut. 7.

Iob. 5.

9.

11.

12.

1. Reg. 2.

Psal. 75.

76.

88. 89.

105.

112.

Es. 50. 40.

66.

Exod. 15.

Par. 4. Omnes habitatores terræ apud eum in nihilum reputati sunt: & non est qui resistat manui ipsius, & dicat ei, Quare fecisti?

Sap. II. Multū valere tibi soli superat semper: & virtuti brachij tui quis resistet? Quoniam tanquam momētum stateræ, sic est ante te orbis terrarum, & tanquam gutta roris antelucani, quæ descendit in terrā. Sed & misereris omnium, quia omnia potes. Virtus tua, iustitiæ initium est: & ob hoc quod omnium Dominus es, omnibus te parcere facis. Potentibus potens imminet examinatio. Manum tuam effugere impossibile est. Quis dicet tibi, Quid fecisti? aut quis resistet iudicio tuo?

Ecli. 43. Terribilis Dominus, & magnus vehementer: & admirabilis potentia ipsius.

Basil. Qui portat omnia verbo virtutis suæ, nec corporeo modo operatur, nec manuum labore ad rerum procreationem opus habet, sed spontanea voluntate subsequentem habet naturam earum rerum quæ sunt.

Vbi Deus vult, natura ordo superatur. Quod enim voluit, hoc potuit.

Deus natura præstantior est: atque & apud eum velle est, quia bonus est: & posse, quia viribus pollet: & perficere, quia omnia ei prona & factiva sunt.

Dico vobis, quia ex lapidibus istis, hoc est ex his, qui lapides colunt, potest Deus filios Abrahæ excitare.

DE RERVM CREATIONE: ET QVOD NIHIL frustra à Deo factum sit. CAP. LXXXI.

Gen. I.
Psal. 73.
88.

VIDIT Deus omnia quæ fecerat, & erant valde bona.

Tuus est dies, & tua est nox: tu fabricatus es auroram & Solem, tu fecisti omnia fundamenta terræ. Tui sunt cœli, & tua est terra: orbem terræ, & plenitudinem eius tu fundasti.

Ipsi est mare, & ipse fundavit illud. Quam magnificata sunt opera tua, Domine! omnia in sapientia fecisti.

103.

Esa. 45.

Ego Dominus, formans lucem, & creans tenebras. Ego feci terram, & cœlum super eam. Ego manu mea fundavi cœlum, & spiritus à me egredietur, & flatum omnem ego feci.

Hier. 10.

Qui facit terram in fortitudine sua, præparat orbem in sapientia sua, & prudentia sua extendit cœlos. Eleuat nebulas ab exterminatione terræ. Fulgura in pluviam facit, & educit ventum de thesauris suis.

Bar. 3.

Qui præparavit terram in æterno tempore, & replevit eam pecudibus & quadrupedibus. Qui emittit lumen, & vadit: & vocavit illud, & obedit illi in tremore. Stellæ autem dederunt lumen ei cum iucunditate, qui fecit illas.

Sap. I.

Deus mortem non fecit, nec delectatur in perditione viuorum. Creavit enim, ut essent, omnia: & sanabiles fecit nationes orbis terrarum: & non est in illis medicamentum exterminij, nec inferorum regnum in terra. Diligis omnia quæ sunt, & nihil odisti eorum quæ fecisti. Quomodo autem posset aliquid permanere, nisi tu voluisses? A magnitudine pulchritudinis creaturarum congruenter poterit horum creator videri.

Ecli. 18.

Qui vivit in æternum, creavit omnia simul. Nihil fecit quod deficiat. Stabilivit bona: & quis implebitur videns gloriam eius? Opera Domini uniuersa valde bona: & omnē vsum tempestiuè suppeditabit. Et non est dicere, Hoc isto peius. Omnia enim in tempore probabuntur. Altissimus creavit de terra medicinam: & vir prudens non abhorrebit eam. Pax Dei super faciem terræ.

39.

38.

Basil:

Germinet terra herbam viventem. Ac simul cum iis, quæ alendi vim habent, venenata etiam producta sunt, cum frumēto cicuta, cum reliquis, quæ ad esum accommodata sunt, elleborus, aconitum, mandragora, & papaveris succus. Quid igitur? Prætermisso grati, ob accepta